

SXEDIO.10

21.1.1958: ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΤΡΟΥ ΣΤΗ ΛΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΥΤΟΠΤΗ ΜΑΡΤΥΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΗ

Ο δημοσιογράφος Παναγιώτης Παπαδημήτρης, από τη Λύση, ήταν το **1958**, σε ηλικία **18** ετών, αυτόπτης μάρτυρας κατά τη δολοφονία του συγχωριανού του Μιχάηλ Πέτρου.

Η δολοφονία έγινε ελάχιστα μέτρα μακριά από το σπίτι του που βρισκόταν τότε στην πλατεία του χωριού και σε άρθρο του αναφέρθηκε στη μαρτυρία του για πρώτη φορά στο βιβλίο του "**1000 Φόνοι στην Κύπρο**" που εξέδωσε το **2002** στη Λευκωσία.

Η μαρτυρία του έχει ως εξής:

Οι λεπτομέρειες μιας δολοφονίας πάντοτε συγκλονίζουν αυτόν που της διαβάζει. Ακόμα και αυτόν που τις γράφει.

Ιδιαίτερα συγκλονιστικές είναι ακόμα όταν είναι αυτόπτης μάρτυρας και βρίσκεται μάλιστα στην παιδική ηλικία.

Τα όσα θλιβερά και τραγικά μαζί είδε να διαδραματίζονται μπροστά του, ανίκανος να αντιδράσει, παραμένουν ανεξίτηλα ριζωμένα στη μνήμη του όσα χρόνια και αν περάσουν σαν τραγική μαρτυρία.

Ανάμεσα σ' αυτούς που είχαν την τραγική εμπειρία να είναι αυτόπτες μάρτυρες σε μια δολοφονία ήμουν κι εγώ.

Ήμουν αυτόπτης μάρτυρας μιας δολοφονίας για την οποία γράφω για πρώτη φορά, σαν δεν με ρώτησε κανένας να του πω πώς έγινε, έστω και αν πέρασαν **46** ολόκληρα χρόνια.

Πρόκειται για τη δολοφονία του Μιχάηλ Πέτρου από προσωπιδοφόρους της ΕΟΚΑ, που έγινε το **1958**, στην κεντρική πλατεία της Λύσης.

Ο Μιχάηλης Πέτρου, πρώην πολεμιστής του Δευτέρου παγκοσμίου Πολέμου, ήταν Αριστερός, μέλος

της ΠΕΟ της Λύσης.

Ήταν ένας απλός άνθρωπος του λαού. Εργάτης. Οικογενειάρχης που δούλευε στο μεροκάματο από το πρωί μέχρι το βράδυ, όπως όλοι οι Λυσιώτες, για να θρέψει τα δυο του ανήλικα παιδιά, ένα αγοράκι τον Πέτρο και ένα κοριτσάκι την Κίκα, που ήταν τότε ανήλικοι.

Ο Μιχάλης Πέτρου ήταν δεδηλωμένος κομμουνιστής και δεν το έκρυβε. Δεν είχε κανένα λόγο εξ άλλου να το κρύβει.

Εγώ βρισκόμουν, όσο μπορούσα να αντιληφθώ τις ιδεολογικές διαφορές μεταξύ Δεξιών και Αριστεών-Κομμουνιστών, και βρίσκομαι και σήμερα ακόμα, στο αντίθετο ιδεολογικό στρατόπεδο.

Ο Μιχάλης Πέτρου εργαζόταν για τη διάδοση των ιδεών του σε μια πολύ δύσκολη περίοδο για την Κύπρο, καθώς η ΕΟΚΑ βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη, και όλοι, ο καθένας με το δικό του τρόπο, αγωνίζονταν, είτε στις τάξεις της ΕΟΚΑ, στο αντάρτικο, είτε στους δρόμους, διαδηλώνοντας την αντίθεση τους στη βρετανική κυριαρχία με μοναδική επιδίωξη την ελευθερία της πατρίδας τους.

Ήταν μέλος της ΠΕΟ ο Μιχάλης Πέτρου είχε τις δικές του πεποιθήσεις και πιστεύω. Και ακολουθούσε το δικό του δρόμο μαζί με άλλους κομμουνιστές Λυσιώτες.

Ο ίδιος δεν ήταν ενταγμένος στις τάξεις της ΕΟΚΑ, αλλά για όσους τον γνώρισαν, και οι πράξεις του το απέδειξαν, ήταν ένας πατριώτης με το δικό του τρόπο.

Ήταν οι κύπριοι κλήθηκαν να επιστρέψουν τα μετάλλια τους στους Αγγλους, σε ένδειξη αποδοκimasίας προς την πολιτική τους που ακολουθούσαν στην Κύπρο, είχε σπεύσει κι αυτός μαζί με τους άλλους Κυπρίους βετεράνους του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, Δεξιούς και Κομμουνιστές, και το επέστρεψε, παρ όλον ότι το είχε εξασφαλίσει δικαιωματικά, ύστερα από μια πλούσια δράση στον αντιφασιστικό αγώνα.

Στο ενωτικό δημοψήφισμα έπαιξε το δικό του ρόλο σαν μέλος της ΠΕΟ και προσυπέγραψε το σχετικό έγγραφο με το οποίο οι Έλληνες της Κύπρου αξιούσαν Ένωση της ιδιαίτερης του πατρίδας με την Ελλάδα.

Κι ακόμα σαν η ΕΟΚΑ της Λύσης χρειαζόταν την υπογραφή του για μαζικότερη καταδίκη ενεργειών του βρετανού κυριάρχου, ποτέ του δεν αρνείτο να προσυπογράψει τις σχετικές ανακοινώσεις, σύμφωνα με στελέχη της οργάνωσης της στη Λύση την εποχή εκείνη.

"Όσες φορές χρειάστηκε να βάλει την υπογραφή του εκ μέρους της ΠΕΟ, κάτω από μια κοινή ανακοίνωση των Λυσιωτών για καταδίκη ενεργειών της Βρετανών, ο Μιχάλης ποτέ δεν μου το αρνήθηκε", μου είπε ένα στέλεχος της νεολαίας της ΕΟΚΑ της Λύσης, που δεν έχει κανένα λόγο να κρύψει την αλήθεια.

"Κτυπούσα την εξώπορτα του σπιτιού του", πρόσθεσε "και σαν ρωτούσε ποιος είναι του απαντούσα απλά "σε χειράστηκα πάλι". Εκείνος με γνώριζε και γνώριζε πως ήμουν στην ΕΟΚΑ, κι έσπευδε, με το χαρακτηριστικό του χαμόγελο, να βάλει την υπογραφή του κάτω από την ανακοίνωση εκ μέρους του Κόμματος του".

Όμως, για κακή τύχη του ιδίου, και όσων αγαπούν την ειρηνική διαβίωση, τα πράγματα ήλθαν διαφορετικά για αυτόν και τον έφεραν αντιμέτωπο με μια τραγική συγκυρία, για να πέσει νεκρός από αδελφικό χέρι. Και το χειρότερο, να στιγματισθεί σαν προδότης και αυτός και η οικογένειά του, που φέρουν άδικα πιστεύω, το στίγμα για **44** ολόκληρα χρόνια, ενώ κανένας από τους τότε αρχηγούς της ΕΟΚΑ της επαρχίας Αμμοχώστου, που γνωρίζουν την αλήθεια, δεν θέλησαν ποτέ να μιλήσουν και να αφαιρέσουν το μεγάλο βάρος που αισθάνεται σήμερα η σύζυγος του και τα παιδιά του.

Περιγράψω πιο κάτω τα γεγονότα όπως τα είδα και τα έζησα σε ηλικία **14** χρόνων, και μέλος της ΑΝΕ (της Νεολαίας της ΕΟΚΑ της Λύσης) χωρίς καμιά προσθήκη ή αφαίρεση και

χωρίς να στηρίζομαι σε μετέπειτα περιγραφές και ισχυρισμούς.

Ήταν νωρίς το βράδυ της 21ης Ιανουαρίου 1958. Μια ομάδα από ενόπλους προσωπιδοφόρους της ΕΟΚΑ έφθασε στο χωριό.

Η εμφάνιση προσωπιδοφόρων ήταν κάτι το συνηθισμένο στο χωριό την εποχή εκείνη.

Προσωπιδοφόροι έφθαναν στο χωριό για διάφορους λόγους: Για να κάμουν ομαδικές παρατηρήσεις στους συγχωριανούς, για να διαβάσουν μια νέα διαταγή του Αρχηγού της ΕΟΚΑ Στρατηγού Γεωργίου Τρίβα- Διγενή, αλλά και για να προειδοποιήσουν κάποιους για κάποια ενέργειά τους.

Πολλές φορές μάλιστα ξυλοφόρτωναν μερικούς που δεν υπάκουαν στις διαταγές ή ακόμα και τους κούρευαν σύριζα αποπέμποντας τους δημοσίως.

Ήταν μια πολύ μεγάλη προσβολή η ενέργεια του κουρέματος την εποχή που όλος ή ο περισσότερος λαός αγωνιζόταν εναντίον του Αγγλου κυριάρχου για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα.

Πολλές φορές, νεαρός τότε, πήγαινα στις εισόδους του χωριού, σταλμένος συνήθως από τον φρούραρχο Ανδρέα Καρουλλά, με ένα άλλο μέλος της ΑΝΕ, με εντολή να τρέξουμε αμέσως στο χωριό, σαν βλέπαμε αυτοκίνητο των Αγγλων να πλησιάζει από μακριά, ώστε να τον ειδοποιήσουμε, για να προειδοποιηθούν οι προσωπιδοφόροι να εξαφανισθούν, πριν οι Αγγλοι προχωρήσουν προς το χωριό, ώστε να αποφευχθεί κάθε κίνδυνος για αυτούς.

Κανένας Αγγλος δεν θα υποψιαζόταν ένα δωδεκάχρονο που θα έτρεχε στους δρόμους του χωριού, όπως πολλά άλλα παιδιά της ηλικίας μου και ποτέ του δεν θα φανταζόταν ότι ο νεαρός αυτός βρισκόταν σε αποστολή.

Έτσι δρούσε τότε η ΕΟΚΑ. Ο καθένας συμμετείχε στον αγώνα με το δικό του τρόπο. Και όλοι νιώθαμε ότι συμβάλλαμε στην εκδίωξη του βρετανού κυριάρχου.

Οι προσωπιδοφόροι σαν ειδοποιούνταν για την άφιξη των Αγγλων ήταν πολύ εύκολο να πετάξουν την

προσωπίδα και να αναμιχθούν αμέσως με τον υπόλοιπο κόσμο, γνωρίζοντας ότι κανένας δεν θα τους πρόδωνε.

Το καμουφλάζ των προσωπιδοφόρων, που εμφανίζονταν συνήθως δύο-δύο, ήταν πολύ απλό.

Σχεδόν πάντοτε φορούσαν μια μαύρη προσωπίδα στο κεφάλι και το σάκκο τους ανάποδα για... αλλαγή και στέκονταν στην είσοδο της πλατείας του χωριού, μερικά μέτρα από το σπίτι μου.

Το σημείο ήταν σκοτεινό, για να μη διακρίνονται εύκολα, αλλά που επέτρεπε εύκολα να ακουσθεί η φωνή τους.

Ο ένας κρατούσε ένα τηλεβόα και ο άλλος ένα κλεφτοφάναρο.

Αυτός με το κλεφτοφάναρο έφεγγε στον άλλο που διάβαζε τη διαταγή της ΕΟΚΑ με τον τηλεβόα, που τις περισσότερες φορές ήταν ένα μεγάλο χονί, κατάλληλα διασκευασμένο.

Ο δεύτερος παράλληλα είχε και μια άλλη αποστολή: Κοιτούσε δεξιά, αριστερά, με ανήσυχο μάτι, για να εντοπίσει οποιονδήποτε κίνδυνο ή ο,τιδήποτε το ύποπτο.

Το σπίτι μου βρισκόταν στη νοτιοδυτική είσοδο της πλατείας του χωριού. Απέναντι, σε απόσταση μερικών μέτρων, βρισκόταν το σωματείο ΛΑΛΛ (Λέσχη Αγάπη Λαού Λύσης) και το σπίτι του Γρηγόρη Αυξεντίου, ενώ στα αριστερά- με τη μεσολάβηση ενός μόνο σπιτιού, το καφενείο του Κυριάκου Ρουσή, πατέρα του τραγουδιστή Χριστοφή Τζιρτζιπή και πάνω από αυτό το οίκημα του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ.

Στο καφενείο του Ρουσή συχνάζαν πολλοί Λυσιώτες, κατά το πλείστον όμως Αριστεροί. Ενας από αυτούς ήταν και ο Μιχάλης Πέτρου.

Όμως θα πρέπει να σημειώσω ότι για τους Λυσιώτες οι λέξεις Αριστερός και Δεξιός δεν έπαιζαν και τόση σημασία, παρά πολύ αργότερα, σαν άρχισαν εκλογικοί αγώνες.

Να αναφέρω ακόμη ότι στο χωριό την εποχή του αγώνα της ΕΟΚΑ ήταν κοινό μυστικό για όλους ποιοι ήσαν τα μέλη της ΕΟΚΑ.

Πολλοί είδαν καταζητούμενους αγωνιστές της ΕΟΚΑ να κυκλοφορούν στο χωριό, ακόμα και ένοπλοι, σε πολύ κρίσιμες εποχές, αλλά ο νόμος της σιωπής ρύθμιζε τα πάντα. Και ποτέ οι Άγγλοι δεν πήραν καμιά πληροφορία. Τα παρατράγουδα ήταν πολύ μεμονωμένα, αλλά όχι ανύπαρκτα, εξ όσων γνωρίζω.

Το βράδυ της μοιραίας Τρίτης **21** Ιανουαρίου **1958** βρισκόμουν στο σπίτι μου, με τους γονείς μου, όταν ακούσαμε φωνές. Τρέξαμε με τον πατέρα μου στο ξεπόρτι του σπιτιού και βγήκαμε στο δρόμο. Δεν ξέραμε τί είχε προηγηθεί. Είδαμε ακριβώς μπροστά μας, στο κέντρο της πλατείας σχεδόν, μια ομάδα ανθρώπων που στέκονταν γραμμή μπροστά από τη μεγάλη φουντάνα, από την οποία τροφοδοτείτο με νερό μεγάλο μέρος του χωριού. Μερικοί είχαν μπροστά τους και μερικές καρέκλες.

Τρεις ή τέσσερις προσωπιδοφόροι στέκονταν απέναντι τους, έχοντας τις πλάτες προς το σωματείο ΛΑΛΛ και συζητούσαν μαζί με τους Αριστερούς.

Δεν θυμούμαι τι έλεγαν. Συζητούσαν όμως σε πολύ έντονο ύφος.

Ο ένας προσωπιδοφόρος, που φαινόταν να βρίσκεται επικεφαλής, πηγαινοερχόταν από την μια άκρη στην άλλη της ομήγυρης των Αριστερών, κάπως ανήσυχος.

Κάποια στιγμή άκουσα μια φωνή να καλεί τον επικεφαλής των προσωπιδοφόρων να βγάλει τη μάσκα.

Κι εκείνος με μια κίνηση έβγαλε την προσωπίδα και κρατώντας την στο χέρι απάντησε:

-Ετο, έβγαλα την, είδες με;

Υστερα συνέχιζε να συζητεί με τους Αριστερούς για μερικά ακόμα λεπτά. Τα πνεύματα φαίνονταν να οξύνονται ακόμη περισσότερο.

Και ξαφνικά ο επικεφαλής των προσωπιδοφόρων με την προσωπίδα στο χέρι, διέταξε ένα από τους συντρόφους του που κρατούσε ένα αυτόματο όπλο:

- Πυρ.

Ήταν η πρώτη φορά που άκουα μια τέτοια

διαταγή, αλλά ούτε και πρόλαβα να συνειδητοποιήσω τί σήμαινε, γιατί σε κλάσματα του δευτερολέπτου ακούστηκε μια ριπή αυτομάτου όπλου.

Σχεδόν ταυτόχρονα διέκρινα μια κόκκινη φλόγα να βγαίνει από την άκρη του όπλου του προσωπίδοφόρου και είδα έναν άνθρωπο να πέφτει χάρω στο έδαφος.

Όσοι έτρεξαν δίπλα του διαπίστωσαν ότι ήταν ήδη νεκρός.

Ακολούθησαν σκηνές πανικού. Όλοι άρχισαν να τρέχουν, φοβούμενοι το χειρότερο.

Οι προσωπίδοφόροι οπισθοχωρώντας έφυγαν. Ένα, ένα τα σωματεία άρχισαν να κλείνουν και ο καθένας αποχωρούσε βιαστικά με το ποδήλατό του για το σπίτι του.

Η Πλατεία βυθίστηκε σε μια βαρειά και ανήσυχη σιωπή. Ο δολοφονηθείς κειτόταν νεκρός στο μέσο σχεδόν της πλατείας, ενώ δίπλα του έμειναν μερικοί μόνο φίλοι του, που κινούνταν στο μισοσκόταδο και έκλαιαν απαρηγόρητοι για το χαμό του.

Ο πατέρας με οδήγησε και μένα στο σπίτι μας, αλλά δεν απομακρυνθήκαμε από τη σκηνή. Σταθήκαμε πίσω από το ξεπόρτι, με τη μεγάλη χαραμάδα και παρακολουθούσαμε τα διαδραματιζόμενα.

Ο δολοφονηθείς κειτόταν νεκρός κάτω στο έδαφος για αρκετή ώρα. Ούτε κι εγώ θυμούμαι για πόσο. Στο τέλος έφθασε ένα λάντροβερ της Αστυνομίας περιμάζεψε το νεκρό και έφυγαν όλοι.

Η πλατεία είχε βυθισθεί για καλά στο σκοτάδι. Μόνο το αίμα του δολοφονηθέντος που είχε καλύψει το έδαφος θύμιζε ότι κάτι φοβερό είχε συμβεί εκεί...

Για τη δολοφονία του Μιχαήλ Πέτρου γράφτηκαν και λέχθηκαν πολλά έκτοτε.

Θα παραθέσω μόνο μια δήλωση που έκαμε ο Πιερής Αυξεντίου, πατέρας του ήρωα Γρηγόρη Αυξεντίου, που γνώριζε πρόσωπα και πράγματα, δυο μόλις ημέρες μετά τη δολοφονία και η οποία δημοσιεύθηκε στη "Χαραυγή" στις **24 Ιανουαρίου 1958**. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Πιερής Αυξεντίου παρέστη μάλιστα και στην κηδεία

του Μιχαήλ Πέτρου.

"Από ψες που έγινε το επεισόδιο" είπε ο Πιερής Αυξεντίου "έχασα το μυαλό μου" και πρόσθεσε:

"Είμαι αρκετά στενοχωρημένος. Ποτέ δεν περιμέναμε τέτια πράγματα. Αυτά είναι θλιβερά και εύχομαι να μην ξανασυμβούν. Δεν χρειάζονται πια σκοτωμοί. Εμείς πιστεύαμε ότι η Λύση ήταν το μόνο χωριό στο οποίο συναντιούμασταν όλοι".

Ο Μιχαήλ Πέτρου έφυγε από τη ζωή, τόσο νέος και το χειρότερο στιγματισμένος ως προδότης.

Σήμερα ακόμα, μετά από **44** χρόνια η δολοφονία του συνεχίζει να διχάζει δυο παρατάξεις με διαφορετικές ιδεολογικές πεποιθήσεις,-την Αριστερά και τα πρώην στελέχη της ΕΟΚΑ- όσο κι αν λέμε ότι έχουμε εκσυγχρονισθεί και εξευρωπαϊσθεί και όσο και αν λέμε ότι αφήσαμε πίσω μας τα πάθη και τα μίσση του παρελθόντος και συγχαίρουμε την Ελλάδα που προχώρησε σε εθνική συμφιλίωση.

Σήμερα, μετά από **44** ολόκληρα χρόνια δεν βρήκε κανένας το θάρρος και κανένας δεν είχε την τόλμη να παραδεχθεί ένα λάθος ανθρώπινο, που έγινε στη χειρότερη περίπτωση εν βρασμό ψυχής (ή φανατισμού), που δεν είχε προμελετηθεί και από τις δυο παρατάξεις και να αποδώσει δικαιοσύνη στη χαροκαμένη του σύζυγο, τα παιδιά του και τα εγγόνια του, και να αποσύσει από τον αγαπημένο τους τη ρετσίνιά του προδότη, για να μπορέσει να αναπαυθεί στο σκλαβωμένο του τάφο, στην κατεχόμενη Λύση.

Είμαι σε επαφή τουλάχιστον με τον γιο του Μιχαήλ Πέτρου, τον Πέτρο, σήμερα υπάλληλο του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών.

(Για όσους είδαν στην τηλεόραση την κοινή διάσκεψη τύπου του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Ισπανού Πρωθυπουργού Χοσέ Μαρία Αθνάρ και του Προέδρου Κληρίδη στο Προεδρικό, ο Πέτρος ήταν ο μετραφραστής από τα Ελληνικά στα ισπανικά των δηλώσεων του Προέδρου Κληρίδη).

Γνωρίζω τον Πέτρο από μικρό παιδί, μόλις δυο χρόνων σαν εργαζόμενυ ένα καλοκαίρι σε οικοδομή που

ανεγειρόταν δίπλα από το σπίτι του στη Λύση.

Κουβέντιασα πολλές φορές μαζί του. Το παράπονο που βγαίνει πάντα πικρό από τα χείλη του. Και γνωρίζω πως σκέφτεται σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια δύσκολα που πέρασε από τον χαμό του πατέρα του.

Αυτό που ζητά σήμερα και αυτός και η οικογένειά του, ύστερα από τόσα χρόνια, δεν είναι η εκδίκηση.

Σήμερα κανένας δεν θέτει θέμα για το ποιος έδωσε τη διαταγή "πυρ" ή ποιος πάτησε τη σκανδαλη που αφήρεσε τη ζωή από τον Μιχαηλ Πέτρου.

Αυτό που τίθεται σήμερα είναι η απονομή δικαιοσύνης, όχι από δικαστήρια, αλλά από τα πρώην στελέχη της ΕΟΚΑ και την κοινωνία της Λύσης.

Χρειάζεται κάποιος που να πει ότι ο Μιχαηλ Πέτρου δολοφονήθηκε, αλλά όχι γιατί ήταν προδότης.

Προσπάθειες για αποκατάσταση του ονόματος του έγιναν πολλές, χωρίς δυστυχώς κανένα αποτέλεσμα.

Ο Αρχηγός της ΕΟΚΑ, Στρατηγός Γεώργιος Γρίβας-Διγενής, έχει φύγει.

Το ίδιο και πολλά άλλα στελέχη της ΕΟΚΑ της εποχής εκείνης.

Εχουν απομείνει ελάχιστοι από αυτούς που γνωρίζουν την αλήθεια:

Οτι ο Μιχαήλ Πέτρου είχε πολεμήσει κι αυτός, από άλλες επάλξεις, για την πατρίδα του.

Οτι ο Μιχαήλ Πέτρου ήταν πατριώτης με το δικό του τρόπο.

Οτι ο Μιχαήλ Πέτρου δεν υπήρξε ΠΟΤΕ προδότης.

Μια κακή στιγμή, ο φανατισμός που επικρατούσε κατά τη διάρκεια του αγώνα της ΕΟΚΑ και οι λανθασμένες οδηγίες που πολλές φορές παρερμηνεύονταν και από τις δυο πλευρές, τον έφεραν απέναντι στα βόλια της ΕΟΚΑ που του αφήρεσαν τη ζωή.

Από αυτό το σημείο όμως να χαρακτηρίζεται προδότης για 44 χρόνια ξεπερνά κάθε προηγούμενο και κάθε όριο λογικής.

Σήμερα πολλοί είναι οι Λυσιώτες που αναμένουν αυτόν που θα αναλάβει την πρωτοβουλία, ώστε η περίπτωση του Μιχάλη Πέτρου, να αποτελέσει την απαρχή μιας ευρύτερης εθνικής συμφιλίωσης, που τόσο την έχει ανάγκη αυτός ο τόπος.

Ο γιος του ο Πέτρος έχει σήμερα το θάρρος να στέκεται δίπλα σε πολλούς της ανθρωπότητας της ΕΟΚΑ με το κεφάλι ψηλά, όπως είναι και ο Γλαύκος Κληρίδης, και τον βοηθά, έστω και υπηρεσιακά.

Ακόμα από τη θέση του στο Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών εξυπηρετεί χιλιάδες ανθρώπους, χωρίς να τους ρωτά ποτέ σε ποιο κόμμα ανήκουν ή αν ήταν μέλη της ΕΟΚΑ ή του ΑΚΕΛ ή αν είχαν με οποιονδήποτε τρόπο αναμειχθεί στη δολοφονία του πατέρα του.

Αυτά ανήκουν στο παρελθόν.

Αποτελούν Ιστορία πια.

Ομως αυτό που ζητά ο Πέτρος Μιχάλη Πέτρου από την κυπριακή κοινωνία είναι να του δώσουν το δικαίωμα να σταθεί μπροστά στη φωτογραφία του πατέρα του και να του πει "πατέρα δεν είσαι πια προδότης, η πατρίδα καθυστέρησε γκια λίγα χρόνια αλλά αναγνώρισε στο τέλος τους αγώνες σου...".